

Au apărut

Alexandre Dumas

Războiul femeilor vol 1/2

Războiul femeilor vol 2/2

Cavalerul D'Harmental vol 1/2

Alexandre Dumas

Cavalerul D'Harmental

vol 2

Autor: Alexandre Dumas

Titlu original: Le chevalier d'Harmental 2/2

Titlu: Cavalerul D'Harmental 2/2

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-700-0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMAS, ALEXANDRE, tatăl

Cavalerul D'Harmental / Alexandre Dumas. - București :
Dexon, 2018
vol.

ISBN 978-973-701-701-7

Vol. 2. - 2018. - ISBN 978-973-701-700-0

821.133.1

Capitolul 25 Ordinul Albinei

În ziua și la ora hotărâtă, adică șase săptămâni după plecarea sa din Paris, și la patru ceasuri după amiază, d'Harmental, înipoiat din Bretagne, pătrundea în galopul întins al celor doi cai de poștă în curtea palatului din Sceaux.

Valeți în livrea de gală așteptau pe vastul peron, și totul vestea pregătirile unei serbări. D'Harmental trecu printre cele două rânduri ale lor, străbătu vestibulul, și se găsi într-un salon mare în mijlocul căruia stăteau de vorbă, grupuri-grupuri, așteptând-o pe stăpâna casei, vreo douăzeci de persoane, dintre care cea mai mare parte îi erau cunoscute. Se aflau, printre alții, contele de Laval, marchizul de Pompadour, poetul Saint-Genest, bătrânul abate de Chaulieu, Saint-Aulaire, doamnele de Rohan, de Croissy, de Charost și de Brissac.

D'Harmental merse drept către marchizul de Pompadour, pe care îl cunoștea cel mai bine din toată această nobilă și inteligentă societate. Cei doi își strânsesă mâna; apoi d'Harmental, trăgându-l deoparte pe Pompadour, îl întrebă:

— Scumpul meu marchiz, ați putea oare să mă lămuriți cum se face că, în timp ce eu credeam că sosesc foarte precis pentru a lua parte la un trist și plictisitor conciliabul politic, mă găsesc aruncat în mijlocul pregătirilor de serbare?

— Pe legea mea! nu știu nimic în această privință, scumpul meu cavaler, răspunse Pompadour. Și mă vedeți la fel de mirat ca și dumneavoastră, fiindcă eu însumi sosesc din Normandia.

— Ah! sosiți și dumneavoastră din călătorie?

— Chiar în această clipă. Pentru acest motiv, aceeași întrebare pe care mi-ați adresat-o, i-am pus-o și eu lui Laval. Dar el sosește din Elveția, și nici el nu știe mai mult decât noi.

În acest moment, se anunță intrarea baronului de Valef.

— Ah! la naiba! iată-l că pică bine, continuă Pompadour. Valef se numără printre persoanele cele mai intime ale ducesei și ne va spune cum stau lucrurile.

D'Harmental și Pompadour mersesă spre Valef, care, recunoscându-i, veni în întâmpinarea lor. D'Harmental și Valef nu se mai văzuseră din ziua duelului cu care ne-am început această povestire, astfel încât își strânsesă

mâna cu mare plăcere. Apoi, după primele complimente schimbate, d'Harmental întreabă:

— Dragul meu Valef, ați putea oare să-mi spuneți ce scop are această mare adunre? Eu credeam că sunt convocat la o întrunire foarte intimă a câtorva persoane!

— Pe legea mea! scumpul meu prieten, nu știu nimic din toate acestea, rosti Valef, tocmai sosesc de la Madrid.

— Ah, așa! oare toată lumea sosește aici de prin depărtări? exclamă râzând Pompadour. Stați! iată-l pe Malezieux. Sper că acesta nu vine decât de la Dombes sau de la Chatenay, și cum în orice caz a trecut cu siguranță prin salonul doamnei du Maine, vom afla în sfârșit noutăți de la el.

După aceste cuvinte, Pompadour îi făcu un semn lui Malezieux, dar demnul cancelar era prea curtenitor pentru a nu-și îndeplini mai întâi îndatoririle sale față de doamne: se duse așadar să-și prezinte omagiile doamnelor de Rohan, de Charost, de Croissy și de Brissac; apoi se îndreptă spre grupul pe care îl alcătuiau Pompadour, d'Harmental și de Valef.

— Pe legea mea! scumpul meu Malezieux, rosti Pompadour, vă așteptam cu mare nerăbdare; după cât se pare, noi sosim din cele patru colțuri ale lumii: Valef de la miazăzi, d'Harmental de la apus, Laval de la răsărit, eu de la miazănoapte, dumneavoastră, nu știu de unde. Astfel încât, mărturisim, am fi curioși să știm ce vom avea de făcut la Sceaux.

— Ați venit pentru a lua parte la o mare solemnitate, domnilor, răspunse Malezieux. Ați venit pentru a asista la recepția unui nou cavaler al ordinului Albinei.

— La dracu'! zise d'Harmental, supărat un pic pentru că nu i se lăsase nici măcar posibilitatea de a trece prin strada du Temps-Perdu mai înainte de a veni la Sceaux; înțeleg atunci pentru ce doamna du Maine ne-a transmis tuturor recomandarea de a fi atât de exacti la întâlnire; și în ceea ce mă privește, eu sunt foarte recunoscător Alteței Sale.

— Mai întâi, tinere, îl întrerupse Malezieux, nu există aici nici doamna du Maine, nici Alteța Sa, există frumoasa zână Ludovise, regina Albinelor, căreia fiecare trebuie să-i dea orbește ascultare. Or, regina noastră este atotînțelepciunea, după cum este și atotputernicia. Și când veți ști cine este cavalerul Albinei pe care îl primim acum, poate că nu veți mai regreta atât de mult iuțea la care ați venit.

— Și pe cine primim? întreabă Valef, care, sosind cel mai de departe, era, firește, cel mai grăbit să afle pentru ce îl făcuseră să vină.

— Primim pe Excelența Sa prințul de Cellamare.

— Ah! ah! atunci e altceva, rosti Pompadour, și încep să înțeleg.

— Și eu la fel, zise Valef.

— Și eu la fel, rosti d'Harmental.

— Foarte bine! foarte bine! răspunse surâzând Malezieux, și înainte de sfârșitul nopții veți înțelege și mai bine încă. Deocamdată, lăsați-vă călăuziți. Nu este de altminteri pentru prima oară că intrați undeva având o legătură la ochi, nu este așa, domnule d'Harmental?

Și rostind aceste cuvinte, Malezieux înaintă către un omuleț cu fața turtită, cu părul lung și lipicios, cu priviri pizmașe, care părea foarte încurcat că se găsește într-o atât de nobilă societate, și pe care d'Harmental îl vedea pentru întâia oară. De aceea îl întreabă numaidecât pe Pompadour cine era omul acesta mărunț. Pompadour îi răspunse că era poetul Lagrange-Chancel.

Cei doi tineri îl priviră o clipă pe noul venit, cu o curiozitate amestecată cu dezgust. Apoi, întorcându-și privirile în altă parte și lăsându-l pe Pompadour să-l întâmpine pe cardinalul de Polignac, care intra în acest moment, se duseră să vorbească lângă pervazul unei ferestre despre recepția noului cavaler al Albinei.

Ordinul Albinei fusese fondat de doamna ducesă du Maine în legătură cu această deviză împrumutată din *Aminta* lui Torquato Tasso, și pe care ea o adoptase cu ocazia căsătoriei sale: *Piccola sì, ma fa pur gravi le ferite*¹. Deviză pe care Malezieux, în eternul său devotament poetic față de nepoata marelui Condé, o tălmăcise astfel:

*Albina, creatură mică,
Da, face mari vătămături.
Temeți-vă de acul ei fatal,
Și evitați a sale-nțepături.
Iar de puteți, fugiți de acea săgeată
Ce pleacă glonț, pe neașteptate;
Ea înțepă și-și ia zboru-ndată,
E o șireată vietate.*

Acest ordin, ca toate celelalte ordine, își avea decorația sa, ofițerii, marele-maestru; decorația era o medalie care reprezenta pe o față un stup și pe cealaltă pe regina Albinelor; medalia era prinsă de o panglică portocalie, care era petrecută pe după gât, și orice cavaler trebuia să poarte decorația ori de câte ori venea la Sceaux. Ofițerii săi erau Malezieux, Saint-Aulaire, abatele de Chaulieu și Saint Genest; marele-maestru al ordinului era doamna du Maine. Ordinul se compunea din treizeci și nouă de membri, și nu putea depăși acest număr: moartea domnului de Nevers redusese acest număr și, așa cum Malezieux îl înștiințase adineaori pe

¹ Mică da, dar face totuși răni grave (it.) (n. red.)

d'Harmental, acest loc gol urma să fie ocupat prin numirea prințului de Cellamare.

Fapt este că doamna du Maine găsisese mai sănătos să ascundă această reuniune cu totul politică sub un pretext cu totul frivol, sigură fiind că o serbare în grădinile de la Sceaux ar apărea mai puțin suspectă lui Dubois și lui Voyer d'Argenson decât un conciliabul la Arsenal.

De aceea, așa după cum vom vedea, nimic nu fusese uitat pentru a reda ordinului Albinei vechea sa splendoare și pentru a reînvia în primul mărșărie acele faimoase nopți albe pe care le luase atâta în derâdere Louis XIV.

Într-adevăr, la orele patru precis, moment hotărât pentru ceremonie, se deschise ușa salonului și se zări, într-o galerie tapetată cu satin roșu-aprins semănat cu albine din argint, pe un tron înălțat pe trei trepte, frumoasa zână Ludovise, căreia micimea taliei și delicatețea trăsăturilor sale, mult mai mult încă decât bagheta de aur pe care o ținea în mână, îi dădeau aparența ființei aeriene al cărei nume îl luase. Ea făcu un gest cu mâna, și întreaga sa curte, trecând din salon în galerie, se rânduie în semicerc în jurul tronului său, pe treptele căruia se duseră să ia loc marii demnitari ai ordinului. Când fiecare se afla la postul său, se deschise o ușă laterală, iar Bessac, ofițer port-drapel din trupele de gardă ale domnului duce du Maine, purtând costumul de herald, adică o robă de culoarea cireșei, brodată toată cu albine de argint, și având pe cap un fel de căciulă în formă de stup, păși înăuntru și anunță cu glas tare:

— Excelența Sa prințul de Cellamare.

Prințul intră, înaintă cu un mers grav spre regina Albinelor, puse un genunchi pe prima treaptă a tronului ei, și așteptă².

— Prințe de Samarcand, rosti atunci heraldul, dați ascultare cu atenție lecturii statutelor ordinului pe care marea zână Ludovise binevoiește a vi-l conferi, și gândiți-vă în chip serios la ceea ce veți face.

Prințul se înclină în semn că înțelegea întreaga importanță a angajamentului pe care urma să-l ia.

Heraldul continuă:

— *Articolul întâi.* Jurați și promiteți o fidelitate inviolabilă, o ascultare oarbă marei zâne Ludovise, dictatoarea perpetuă a ordinului incomparabil al Albinei. Jurați pe sacral munte Hymette.

În acest moment, se auziră acordurile unei muzici ascunse și un cor de muzicanți invizibili cântă:

*Jurați, prinț de Samarcand;
Jurați, demn fiu al marelui han.*

— Pe sacral munte Hymette! jur, rosti prințul.

Atunci corul reluă cântarea, dar de data aceasta amplificat de vocile tuturor asistenților:

*Il principe di Samarcand,
Il digno figlio del gran'khan,
Ha giurato:
Si a ricevuto³.*

După acest refren, repetat de trei ori, heraldul reluă lectura regulamentului:

— *Articolul doi.* Jurați și promiteți să vă aflați în palatul fermecat din Sceaux, capitala ordinului Albinei, ori de câte ori va fi vorba să se țină consiliu, și aceasta, lăsând la o parte orice alte treburi, fără să vă puteți scuza nici chiar sub pretextul vreunei boli ușoare, ca podagră, exces de mucozități sau râie de Burgundia⁴.

Corul reluă:

*Jurați, prinț de Samarcand;
Jurați, demn fiu al marelui han.*

— Pe sacral munte Hymette! jur, rosti prințul.

— *Articolul trei,* continuă heraldul. Jurați și promiteți că veți învăța fără întârziere să dansați orice contradans ca furstemberg, dervişe, pistolete, curante, sarabande, gigă și altele, și că le veți dansa pe orice vreme; dar și mai bucuros, dacă se poate, în luna lui cuptor, și că nu veți părăsi dansul, dacă acest lucru nu vă este poruncit, până ce hainele nu vă vor fi learcă de sudoare și până ce nu veți fi făcut spume la gură.

³ Prințul de Samarcand,
Demnul fiu al marelui han,
A jurat:

Să fie primit.

⁴ Oricâte cercetări am întreprins cu privire la această boală, nu i-am putut afla nici cauza și nici efectele (n. red.).

² Nu este nevoie să-i prevenim pe cititorii noștri că aceste amănunte sunt perfect istorice și că nici nu inventăm și nici nu imităm, ci pur și simplu copiem, nu din Bolnavul închipuit sau din Burghezul gentilom, ci din Divertismentele de la Sceaux (n. red.).

Corul:

*Jurați, prinț de Samarcand;
Jurați, demn fiu al marelui han.*

Prințul:

— Pe sacrul munte Hymette! jur.

Heraldul:

— *Articolul patru.* Jurați și promiteți să vă urcați plin de avânt în toate clăile de fân, orice înălțime ar avea ele, fără ca teama celor mai groaznice rostogoliri de-a berbeleacul să vă poată opri vreodată.

Corul:

*Jurați, prinț de Samarcand;
Jurați, demn fiu al marelui han.*

Prințul:

— Pe sacrul munte Hymette! jur.

Heraldul:

— *Articolul cinci.* Jurați și promiteți să luați sub protecția dumneavoastră toate soiurile de albine, și să nu faceți niciodată rău vreuneia, să vă lăsați înțepat în chip curajos de ele, fără a le izgoni, orice loc al persoanei dumneavoastră le-ar plăcea să atace, fie mâini, obraji, picioare etc.; chiar dacă ar trebui aceste locuri, din pricina înțepăturilor, să devină mai groase și mai umflate decât acelea ale majordomului dumneavoastră.

Corul:

*Jurați, prinț de Samarcand;
Jurați, demn fiu al marelui han.*

Prințul:

— Pe sacrul munte Hymette! jur.

HERALDUL

— *Articolul șase.* Jurați și promiteți să respectați cel dintâi produs al albinelor și, după exemplul mării dumneavoastră dictatoare, să aveți oroare de întrebuintarea profană pe care i-o dau spițerii, chiar de ar trebui să crăpați din pricina îngrășării peste măsură.

Corul:

*Jurați, prinț de Samarcand;
Jurați, demn fiu al marelui han.*

Prințul:

— Pe sacrul munte Hymette! jur.

Heraldul:

— *Articolul șapte și ultimul.* Jurați și promiteți în sfârșit să păstrați cu grijă gloriosul însemn al demnității dumneavoastră, și să nu apăreți niciodată în fața dictatoarei dumneavoastră fără a purta la gât medalia cu care dânsa vă va onora.

Corul:

*Jurați, prinț de Samarcand;
Jurați, demn fiu al marelui han.*

PRINȚUL

— Pe sacrul munte Hymette! jur.

După acest ultim jurământ, corul general reluă:

*Il principe di Samarcand,
Il digno figlio del gran'khan,
Ha giurato:
Si a ricevuto.*

Atunci zâna Ludovise se ridică, luă din mâinile lui Malezieux medalia atârnată de o panglică portocalie și, făcând semn prințului să se apropie, rosti aceste versuri, al căror merit era mult sporit de aluzia privitoare la situație:

Al unui mare rege trimis demn,
Primiți din mâna-mi gloriosul semn
Al ordinului ce vi s-a făgăduit:
Thessandre, aflați din gura zânei,
Printre amici v-am rânduit,
Făcându-vă azi cavaleru-Albinei.

Prințul puse un genunchi la pământ, și zâna Ludovise îi petrecu pe după gât panglica portocalie cu medalia ce era prinsă de ea.